

antaŭ ol mi lernos tiun Malbenon de la Feaĉoj, pri kiu Ciuro rakontis al ni, kaj mi uzos ĝin kontraŭ vi.”

Hermiona malfermis la buŝon, eble por klarigi al Ron, kiel oni fakte uzas la Malbenon de la Feaĉoj, sed Hari siblis por silentigi ŝin, kaj gestis tion, ke ili antaŭeniru.

Ili flirtis laŭ koridoroj striitaj per zonoj de lunlumo de la altaj fenestroj. Je ĉiu angulo Hari anticipis, ke ili trafos Ŝteleti aŭ S-inon Noris, sed ili bonŝancis. Ili rapidis supren per ŝtuparo al la tria etaĝo, kaj ŝteliris piedpinte kontraŭ la premiĉambro.

Malfid kaj Krab ankoraŭ ne estis tie. La kristalaj premiŝrankoj brilis, kie la lunlumo trafis ilin. Pokaloj, ŝildoj, pladoj, kaj statuoj eklumis arĝentaj kaj oraj tra la mallumo. La geknaboj glitis apud la muroj, fiksante siajn okulojn al la pordoj ĉe ambaŭ flankoj de la ĉambro. Hari elprenis sian vergon okaze, ke Malfid eksaltos enen, kaj tuj komencos. La minutoj preterrapidis.

“Li malfruas, eble li malkuraĝas,” Ron flustris.

Tiam sono el la apuda ĉambro saltigis ilin. Hari estis ĝuste levinta sian vergon, kiam ili aŭdis parolon de iu – kaj tiu ne estis Malfid.

“Flaru ĉirkaŭe, mia dolĉa, ili hazarde ŝtelkaŝas sin ĉe iu angulo.”

Tiu estis Ŝteleti, kiu parolis al S-ino Noris. Terurfrapite, Hari gestis freneze tiel, ke la aliaj tri sekvu lin plej rapide; ili hastis kiel musoj silente kontraŭ la pordo aliflanka al la voĉo de Ŝteleti. La robo de Nevil nur ĝuste vipis preter la angulo, kiam ili aŭdis Ŝteleti eniri la premiĉambron.

“Ili estas ie ĉi tie,” ili aŭdis lin murmuri, “evidente kaŝitaj.”

“Tien!” Hari mimis lipe al la ceteraj, kaj terurita ili komencis ŝteliri laŭ longa galerio plena je kirasajoj. Ili aŭdis Ŝteleti proksimiĝi. Nevil subite elbuŝis timigitan pepon, kaj ekkuris – li stumblis, ekkroĉis Ron ĉirkaŭ la talio, kaj la paro rulfalis rekte kontraŭ kirasano kompletan.

La sonorego kaj kraŝbruo sufiĉis por veki la tutan kastelon.

“KURU!” Hari kriis, kaj la kvar geknaboj kuregis tra la galerion, ne rigardante poste por kontroli, se Ŝteleti sekvis – ili svingis sin ĉirkaŭ la pordokadron kaj galopis laŭ unu koridoro post alia, Hari gvidante, sen ajna ideo pri kie ili estas aŭ kien ili iras – ili eksplodis tra tapeto kaj trovis sin en kaŝata pasejo, impetis laŭ ĝi kaj eliris proksime al la klasĉambro de Sorĉoj, kiu estis, laŭ ilia kalkulo, ege for de la premigalerio.

“Mi supozas, ke ni evitis lin,” Hari spiregis, klinante sin kontraŭ la malvarma muro, kaj viŝante sian frunton. Nevil kurbigis sin kvazaŭ faldita, kaj anhelis spasma.

“Mi – avertis – vin,” Hermiona anhelis, palpante la konstriktion en sia brusto, “Mi – ja avertis – vin.”

“Necesas, ke ni reiru al la Oragrifa turo,” diris Ron, “Tiel rapide kiel